

Гайдата теоритически бѣше дошелъ до умозаключение, че достойниятъ човѣкъ трѣбва да бжде активенъ борецъ срещу всички неправди. И ето, такъвъ неспособенъ редъ на мисли го завлѣче на нѣкаква си улична акция, откъдето съвсемъ неочаквано се намѣри въ тѣсна арестантска стая.

— Но Боже мой. . . какъ така? — забръщолеви той, когато задъ него глухо проскимтя грамадниятъ катанецъ.

Погледътъ му като затворена птичка се заблъска отъ стена въ стена и безнадеждно кацна на малкото, високо прозорче. После отчаянъ скочи на мръсния подъ и се заврѣ въ единия жгълъ, където невъзмутимо се мждрѣше счупена кофа пълна съ урина и други нечистотии.

— Но. . . Естетика?! . . . — едва промълви той. Ръцетъ като откършени се отпуснаха. Тѣлото му се подпрѣ на стената за да не падне.

— Хей! — извика часовоятъ задъ вратата. — Подпирането по стенитѣ е забранено!

Гайдата подскочи като ужиленъ. Погледътъ му подлудѣ. Първото му впечатление бѣ, че се намира въ херметически затворена клетка. Сега неможеше да си представи откъде е забелязанъ.

Малкото отверстие на вратата го успокои. Той се взрѣ въ него. Изтрѣпна. Едно око го наблюдаваше.

Душата му се събра подъ лъжичката и се сби като буца. Минутитѣ затекоха като сиви есенни дни. Часоветѣ надхвърляха гладнитѣ години. Генчо Гайдата изчисли всички измѣрения на пода въ стѣпки и безброй пжти при-